

Βίαιες εκ-τυπώσεις

Συνεχίζεται το μικρό μας αφιέρωμα για τη «Μεγάλη Επανεκκίνηση» και σε αυτό το φύλλο. Για αυτό το αφιέρωμα, που θα συνεχιστεί, απευθυνθήκαμε σε μια σειρά ανήσυχων ανθρώπων των οποίων η σκέψη και οι γνώσεις είναι σε θέση να συμβάλλουν στην επισήμανση των δυστοπικών συνεπειών της μεγάλης επαγγελίας ενός επερχόμενου βιοπολιτικού ολοκληρωτισμού.

Στις σελίδες των βίαιων εκ-τυπώσεων αυτή τη βδομάδα θα φιλοξενηθούν δύο κείμενα: Μια μετάφραση από τον ιστότοπο *winteroak.org*.

υκ και ένα του κείμενου της Έρns Σαμικούς. Στα επόμενα φύλλα θα γράψουν οι: Κώστας Λιβιεράτος, Δημήτρης Μπελαντίς, Αλεξάνδρα Πολιτάκη, Ζωή Μπέλλα, Δημήτρης Αβηδυνός, Αλέξης Θεοδωρίδης, Μάνος Τσίζεκ, Μανόλης Μούστος, Τάσος Βαρούνης.

Myhealth app και ψηφιακά δεδομένα υγείας, ως όψη του «Great Reset»

■ της Δρ. Έρns Σαμικού*

«**Τ**ι είναι το «Great Reset» με ρωτάει με απορία. Τι είναι αυτό που ακούγεται ως επιστροφή ήχου μέσα στην πανδημική συνθήκη και μιλάει για τη «μεγάλη επανεκκίνηση» με αφορμή και όχημα τον ιό SARS-CoV-2;

«Αν ο ιός είναι μια ψηφίδα, η μεγάλη αφήγηση γύρω από τη ριζική επανεκκίνηση πτυχών των ζώων μας είναι το ψηφιδωτό» του απαντώ. Ας πούμε, λοιπόν, ότι βρισκόμαστε τώρα σε αυτή την ιστορική στιγμή να κάνουμε ένα βήμα πίσω από την καθήλωση σε μια εικόνα που περιλαμβάνει μονοθεματικά ημερήσιους αριθμών κρουσμάτων, διασωληνώσεων και θανάτων από την ιογενή λοίμωξη του Covid-19 και να απομακρυνθούμε από αυτή τη μαύρη θανατοπολιτική πινακίδα, ακριβώς όπως αποστασιοποιούμαστε από έναν πίνακα σ' ένα μουσείο για να μπορέσουμε να διακρίνουμε σε βάθος, όλες τις πτυχές και λεπτομέρειες της μεγάλης εικόνας. Αυτή η «μεγάλη εικόνα» θα λέγαμε ότι σκιαγραφείται λεπτομερώς στο βιβλίο «Η Μεγάλη Επανεκκίνηση» (The Great Reset) με ένα λεξιλόγιο και μια αφηγηματική προσέγγιση που παραπέμπει ως ύφος γραφής σε μια αυτοεκπληρούμενη προφητεία/δυστοπία. (Schwab, Malleret 2020). Τον Ιούλιο του 2020, λοιπόν, λίγους μήνες αφότου είχε κηρυχθεί από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας η «πανδημία» για τον ιό SARS-CoV-2, ένα βιβλίο -ακραίο σύμβολο της νεο-

φιλελευθερής κυβερνολογικής (gouvenmentalite)- εκδόθηκε από τον ιδρυτή και εκτελεστικό πρόεδρο του Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ, Κλάους Σβαμπ και του Τιερί Μαλερέ, οικονομολόγο και ειδήμονα στην επενδυτική τραπεζική. Από τις πρώτες γραμμές του βιβλίου τους αναδεικνύεται το πώς ιστορικά το συμβάν της «πανδημίας», ως νέο δόγμα του σοκ, από «κρίση» μετατρέπεται με ενθουσιασμό σε «ευκαιρία» αναφέροντας χαρακτηριστικά: «Στη σύγχρονη ιστορία δεν υπάρχει φαινόμενο ανάλογο της παγκόσμιας κρίσης που προκλήθηκε από την πανδημία του κορωνοϊού [...] Η κρίση τούτη φέρνει διακοπή της οικονομικής δραστηριότητας μνη-

μειωδών διαστάσεων, οδηγεί σε μια επικίνδυνη και ευμετάβλητη περίοδο, σε πολλαπλά μέτωπα - πολιτικά, κοινωνικά γεωπολιτικά- δημιουργεί βαθιές ανησυχίες για το περιβάλλον και επεκτείνει, ταυτόχρονα την εμβέλεια της τεχνολογίας (με τρόπους επιζήμιους ή μη) στη ζωή μας [...] Θα αναδυθεί ένας καινούργιος κόσμος και εναπόκειται σε εμάς να φανταστούμε και να σχεδιάσουμε το περίγραμμά του» (Schwab, Malleret, 2020: 18). Το ερώτημα κατά πόσο η «πανδημία», ως ένα νέο «δόγμα σοκ και δέος» (Klein [2007] 2010), αποτελεί μια νέα «ευκαιρία» για την προώθηση ριζικών αλλαγών σε διάφορους τομείς των ζώων μας,

δεν είναι πλέον κάτι πρωτόγνωρο. Η Naomi Klein στο εξαιρετικό βιβλίο της «Το Δόγμα του Σοκ. Η Άνοδος του Καπιταλισμού της Καταστροφής» μέσα από ένα πλούτο πληροφοριών μας έχει διαφωτίσει εδώ και χρόνια για το πώς η Σχολή του Σικάγο με τον βασικό της μέντορα Μίλτον Φρίντμαν από τη δεκαετία του '70, με τις διαρκείς συσπάσεις πολιτικών ηλεκτροσοκ στη Χιλή, έχει καθορίσει μια ηγεμονική στρατηγική κατασκευής κρίσεων με αλληπάλληλα πλήγματα που επιφέρουν σοκ, σύγχυση και ψυχολογική κατάρρευση, προκειμένου μέσα από την καταστροφή να αναδυθούν οι θεραπείες/λύσεις ως αναπόφευκτες και πολιτικά διανοητές [ο.π.].

Αν προς το τέλος του 20ού αιώνα το πολιτικό δόγμα του σοκ παράγαγε κρίσεις (πραγματικές ή μη) και τις διάβαζε με ενθουσιασμό ως «ευκαιρία», ως μια «λευκή σελίδα» για την επιτάχυνση ακραίων νεοφιλελεύθερων μεταρρυθμίσεων, τότε ο 21ος αιώνας με το δόγμα του «τρομοκρατικού» σοκ στους δίδυμους πύργους των Η.Π.Α. και λίγα χρόνια μετά με τη λεγόμενη «οικονομική κρίση», μας δίδαξε σε βάθος να σκεκόμαστε κριτικά απέναντι σε αυτή την εργαλειοποίηση και να ανιχνεύουμε τις ποιότητες εκείνες που σκοπίμα αποκρύπτονται.

Μέσα από αυτή την ιστορική εμπειρία η «πανδημία» ως μια κορύφωση αυτού του πολιτικού δόγματος που στόχευσε στο να αγγίξει μέσω του σοκ, υπαρξιακά στοιχεία ζωής/θανάτου, τέμνοντας πιο βαθιά και διαγώνια όλο το κοινωνικό συσχεσιακό μας πλαίσιο, πρέπει να μας επανατοποθετεί πλέον διαρκώς σε μια άλλη θέση αναστοχασμού/υποψίας/επαγρύπνησης, ως προς την επερχόμενη «θεραπευτική» επανεκκίνηση των ζώων μας σε ένα ακραίο δυστοπικό περιβάλλον.

Myhealth app/τηλεϊατρική: Όψη μιας επιταχυνόμενης ψηφιοποίησης ιατρικών δεδομένων

Που ακριβώς, όμως, μπορούμε να εντοπίσουμε ότι συναντιούνται οι ψηφιακές τεχνολογίες βιοϊατρικής επιτήρησης με το αφήγημα της «μεγάλης επανεκκίνησης» και σε

Ο ψηφιακός χώρος βάζει το σώμα και την επαφή σε μια απόσταση, εγκαθιδρύοντας μια ψευδαίσθηση «αμόλυπτης» αλληλεπίδρασης, προκειμένου ο «διαφανής» κυβερνοχώρος να εγκαθιδρύσει ένα πανοπτικό πλαίσιο αυτό-επιτήρησης και αυτό-ελέγχου